

To innlegg har inspirert meg til å dele noen erfaringer: Kristins og Ailos innlegg som begge handler om at det å synliggjøre erfaringer kan være en gave.

Jeg ønsker å dele noen erfaringer som har med sjamankraften som liv-død-livkraft å gjøre.

Jeg vil fortelle om to initiasjonsriter som livet mitt har bestått av: En som har gått i feil retning og har stoppet opp i ingenting, og en som har hatt kraften i seg til å rive meg i sønder for så å bygge meg sammen igjen, en initiasjonsrite som er fullendt og som har ført til heling, slik riter av dette slaget skal gjøre.

De to initiasjonsritene representerer former for kunnskap som kan beskrives som følger:

En liv-død-liv-kunnskap som har en egen kraft, en kraft som river ned, eller dekonstruerer, og bygger opp igjen. Denne kraften kommer fra hinsides enhver horisont knyttet til logikk eller "rasjonalitet", den erfares som en svær kraft, nesten som en orkan, og den tvinger meg til valg og handlinger som mitt "ytre" verdens Jeg absolutt ikke er villig til å ta. Denne svære kraften er orkanen, det er ikke en representasjon av orkanen. På en måte kjennes det som naturens kraft inni meg. Dette er erfaringen av naturens kraft slik denne også blir gjort synlig gjennom sjamanismen.

Den andre delen av meg er en slags makt knyttet til vitenskap (jeg har jobbet som antropolog i over 20 år) – i det jeg har noe i meg som driver meg mot å etablere meg selv som en kropp, et objekt som legges på et obduksjonsbord, klar for vitenskapsmannen så han kan skjære opp, dissekere, og stirre inn på kroppens innside. Her splitter jeg meg selv opp til å bli både objektet som skal studeres, altså, kroppen min, og vitenskapsmannen som denne delen av meg ser som "gudelik", og universitetet, som institusjon, blir en slags "himmel". Dette er den gale og megalomane vitenskapsmann, Frankenstein, monsterets skaper som vil overta Guds rolle og bestemme over liv og død.

Hvis jeg skal se på den første formen for kunnskap, slik den er knyttet til initiasjon, så er det dette å si:

Orkankraften følger ikke noen annen autoritet enn min egen eksistens. Slik er kraften en formidler av en mening som bare kan forstås gjennom min eksistens alene. Orkankraften driver meg inn i en individuasjonsprosess, og den gjør meg synlig og hørlig for meg selv. Den velger ikke snille bilder, ord eller måter å gjøre jobben på. Bildene som kommer, kunne mitt ytre Jeg

svært godt ha vært foruten. Jeg har vært skamfull og dødelig skremt av disse bildene, jeg har følt dem som så forurensende at jeg har tenkt at hvis de på noen måte slapp inn i den vanlige, "siviliserte" verden, så ville den bli knust i filler. Men orkankraften ga meg en fantastisk gave: Intet mindre enn mitt eget ritual, min egen myte som skal sikre meg en fullendt initiasjon der jeg endelig kan bli i stand til å møte meg selv.

Det spesielle med å ha min egen myte og mitt eget ritual, er at det er en kunnskap som er organisert rundt og sammensatt av bilder og symboler som er som frø, og disse frøene har en vekstkraft i seg. Frøene kan være svært motstandsdyktige til å begynne med, slik frø som ligger i tørr jord og i en slags livløs tilstand, er det. Men så utsettes disse frøene for noe, et element, noe som rører seg, noe fuktig, og så begynner de å vokse. Og da har de kraften i seg til å tvinge hele organismen, kropp, sinn og sjel til å vokse sammen med seg. Disse frøene tolererer ikke oppsplitting, at kroppen vokser mens andre deler forblir treåringer.

Orkankraften skapte fortellinger og bilder i meg. Det begynte fra så tidlig jeg kan huske, fra jeg så dagslys for første gang. Jeg så bilder, hørte stemmer, kjente fornemmelser i kroppen. Først var der et vesen som var tilstede,, et kjærlig, engleaktig vesen som så meg slik intet menneske gjorde, snakket til meg som et kjærlig vitne. Tilga alt. Ingen skam, ingen skyld. Dette var startpunktet på mitt eget ritual, en dreining vekk fra den "ytre" verden og inn i mitt eget ritual. Disse kjærlige vesenene hadde ingen handlekraft i mitt liv på jorden. De var, bokstavelig talt, hinsides. Det de gjorde, var å presentere meg for en alternativ dimensjon, et annet og hinsidig rom som ikke var i kontinuitet med den ordinære, "ytre" verden. Ved disse vesenene ble jeg foldet inn i en virkelighet med egne regler.

Så begynte jeg å se gjennom alle de veggene og murene som de levende menneskene satte opp mellom seg selv og de døde. Murer som omga kirkegårder, jorden som dekket kistene, strukturene som skiller obduksjonsrommet fra vanlige folk. Alle disse murene og veggene ble gjennomsiktige for meg. Jeg kunne se døde kroppar –nyligdøde, kroppar som hadde vært døde en stund og hadde fått blå dødsflekker, kroppar som var døde og skåret opp på obduksjonsbordet, lik i forråtnelse i gravene, enten som inntørkede mumier, eller det motsatte, fylt med gass og nær eksplosjon. Jeg så tynne, hvite lik som de i Bergen-Belsen, eller mørkebrune tynne kroppar som moselikene fra jernalderen de har funnet i Danmark.

Dette var kroppar som døden hadde produsert, maktesløse i seg selv, men likevel representerte de en kraft som gjorde det nødvendig for dem å bli splittet vekk fra det "normale" samfunnet. Og lenge knyttet jeg min identitet til dette "normale" samfunnet og de veggene og murene det satte opp mot de døde, de døde kroppene var noe horribelt som jeg snudde ryggen til. De døde kroppene var således frø, fulle av skaperkraft, men fortsatt sovende. På denne tiden så jeg døden som en hendelse som var så fryktelig og besmittet ved sin produksjon av ikke-sosialiserte kroppar, at alt i meg gikk inn i en identifisering med murer, vegger, splittende makter. Døden som slik hendelse skiller kropp fra sjelen, det er kroppar uten sjel, det er det

sjamanistiske begrepet om sjeletap.

Av og til møtte jeg levende mennesker i den "ytre" verden, og de var i nærheten av murene og veggene. En av dem var en svært god venn av meg, en gutt på samme alder som meg. Da han var 13 år, fikk han kreft, han satt i rullestol noen måneder, og så døde han. En gang så jeg ham stirre inn i en steinmur. Han hadde helt klart blitt trukket lenger inn i sitt eget ritual. Jeg så, gjennom hans øyne, at også han så gjennom murene og inn på de døde kroppene i gravene. Men mens han så, så var det som om ryggen hans også åpnet opp en vegg, eller en hinne bak ham. Hans visjoner ga ham kraft til å flerke opp en hinne i det rommet han befant seg i, han åpnet opp for døden, ikke som hendelse, men som ren kraft. Dette var for meg en redsel som var større enn jeg kan si med ord. Men jeg tvang meg selv til å være der sammen med ham, se gjennom murene med hans øyne, og være i rommet når døden, som kraft, kom inn. Slik ble også jeg dradd lenger inn i mitt eget rituale, og bildene, de døde kroppene, ble frø som begynte å vokse.

Nå har bildene mine av døde kroppar vært i kontakt med vann, eller med livets kraft, med orkankraften så lenge at jeg kan velge å gå inn i mitt sanne ritual og min sanne myte. Jeg kan gå inn i det rommet der initiasjonen kan fullføres. Det er å gå inn i graven, inn i mausoleet der de døde kroppene gjennomgår naturens egne prosesser. Å gå inn her har jeg følt som å være en av faraos koner som tvinges til å bli begravd levende sammen med ham, å bli tvunget til å gå inn i et rom der tiden stopper opp, og der jeg må tåle en evighet av intethet. Men det er ved å gå inn i en samme-het med de døde kroppene at jeg kan komme i kontakt med de kjærlige, hinsidige vesenene fra min barndom, de som kunne se alt, men ikke var i stand til å handle i denne verden. Nå forener jeg meg med de råtnende kroppene, slik får jeg forbindelse med de kjærlige vitnene, og det er nettopp på denne måten jeg transformerer død til liv, at jeg gjennomfører min initiasjon og slik kan fødes inn i mitt liv, her på jorden, her og nå. Jeg kroppsliggjør de som ser og er vitner, gjennom min kropp får de handlekraft i verden, de kan handle med orkankraften i denne verden, og slik kan de blåse alle murer og vegger i fillebiter. La døden eksplodere inn i liv. Kjemp sjelen tilbake til kroppen.

P.S. På siste trommereise jeg gjorde forleden dag, møtte jeg den mørkebrune moselik-kroppen. Store dyp dannet seg under denne kroppen, dyp som aldri har vært i berøring med lys noen sinne. Hjelpere og kraftdyr stod med meg, sammen med kroppen, lys omsluttet kroppen og ble ført ned i endeløse dyp i jord. Og så forandret kroppen seg fra å være objekt, til å bli subjekt, fra å være død, til å bli levende. Vegger falt og følelser kom. Jeg ble akutt syk, sterk forkjølelse. Men nå er jeg på vei mot overflaten.

Hanne M.